

Studentens Klammor.

0,35

IV 61
Kapsel

[Numerus Hedvig Konstantia Fredrika von]

Studentens Glammor.

Åbo,
S. W. Sillja, 1860.

Imprimatur: C. A. Sanmark.

Aldrig de återkomma mer
Studentens glada dagar.
Fåfångt man efter dem jagar,
De återkomma aldrig mer.

BLANCHE.

"Det war en gång" — det här är alldeles icke någon saga, ehuru det begynner på samma sätt. — Det war en gång, icke en Prins som blef förtrollad, som det wanligtvis sker i sagan, utan en wanlig ung man i våra tider som blef — hwarföre dock gå berättelsen i förväg? Men efter jag nu en gång börjat att göra digressioner, så låt mig säga att den slags förtrollning, hwarom jag ännar tala, kan förhæra såwål furstar som deras undersåter och att emot dem har man ej ännu lyckats upptäcka någon beswärjelse-formel.

Nu är det så godt att börja ordentligt och låta läsaren göra bekantskap med min hjelte, som dock ingalunda war någon sådan, men man brukar ju säga så i romaner och berättelser och derföre gör jag det, äfwen derföre att jag tycker som Dansken om "sit Sprog" at det laader saa' heroiskt.

Nåväl! Det war en gång en ung och glad student som befann sig i hemmet under sommar-ferierne och uppträdde, i den lilla stad som sett honom födas, med all den glans som man kunde wänta af en tju-

guärlig, wacker, glad ungdom, som helt nyh lagt sig till de silkeslenaste mörka mustascher, och som sedan twenne terminer burit Apollo-lyran i sin hufwudbonad, brömmande derunder stolta, warma ynglingadrömmar om både lyra och lager förwerkligade, th det går lätt att drömma —

"Då man är ung och är student

"Och har fullt upp för dagen."

Doct war Herman Stern icke alls någon swärmarer, utan en frisk och glad ung man, sin mors och sina systers förtjusning och gerna sedd af hwarje tärna i den lilla glada trefliga staden.

Det hände ofta nog att Herman tidigt om morgonen slängde portören öfwer axeln och begaf sig ut på äng och fält till blomsterförd och war hemma till frukosttiden. Redan under skolåren hade han med särdeles öfwer studerat botaniken och warit wan att ströfwa kring i den wackra nejden, der han nu upplifwade de glada, kära barndomsminnena.

En morgon hade han anträdt sin wandring och utsträckt den temligen långt, då han öfverraskades af ett plötsligt öwäder. Hvad war att göra, då man war klädd i lätta sommarkläder och regnet öste ner i strida strömmar? Han sötte skydd under träden på en liten kulle der han befann sig wid öwädrrets början och hwarifrån han hade en temligen widsträckt utsigt öfwer trakten. I ett nu war den lugna, blå hafswiken alldeles mörk och dunkel och på landsvägen hade bildat sig ordentliga små insjöar. De lummiga trädkronorna började att icke längre kunna tjenstgöra som paraplyer, då han blef warse en blå rötspelare som uppsteg ur en liten skogsbunge wid stranden.

— "Der kan jag få taf öfwer hufwudet och få torfa mina kläder" tänkte Herman och skyndade, lätt hoppande öfwer rännilarne, in på den lilla sandväg som ledde till boningen.

Han blef helt tillfredsställande öfverraskad, då han framför sig såg en liten wänlig rödmålad boning med en den allbratäckaste förstugugwift, omgifwen af blommande syrenhäckar och caprifolier, som med sin smidiga grönska sirat de hwita takstolparne. Icke war det någon wanlig bondstuga, det motsades af den städade prydlighet som, ehuru enkel den war, likwäl intog ögat behagligt.

Utän att göra buller öppnade Herman dörren och stod inne i en nätt förstuga, som doftade af det friska enris, hwarmed golfwet war beströdt.

Han stannade en stund, lyhörande till en wacker klangfull fruntimmersröst som helt enkelt men täckt sjöng den lilla wisan: "Ritet gnabb ibland", ackompanjerad af en surrande spinnerock.

Herman fattade mod och öppnade helt frimodigt den halfflutna dörren bugande sig för den sjungande spinnerstän, som stadnade rochhjulet och wid sin förlägna helsning på den obekanta unge herrn tappade alla wässpolarne kring golfwet. Naturligtwis hjälpte den artige studenten henne att åter få dem i den lilla forgen, berättande derunder sitt misöde att ha träsfat ut för öwädreret, sade sitt namn och begärde gästfrihet till des han kunde återwända till staden.

Ynglingen betraktade förstulet den unga flickan och saun sig icke ega det ringaste skäl att anklaga himlens wäder, th en öppigare ros än den blomstrande ungdomen egde icke äng och skog. Hon war helt ung,

nytt fullwert, smärt och wesk och med ett litet det aldrig allsmögaste ansigtet, der barnets glada oskulds lästade med den unga quinnans blygsamma behag. Sela hennes wäsende war så enkelt och dock så tjuisande. Det mörka wägiga håret kammadt i en enda fläta uppsatt i nacken, den blå och hwita hemwäfsda klädningen, sydd utan alla grannlåter, endast sammanhållen kring mebjan af ett swart läderbälte, och likwäl hade Herman aldrig sett en nåttare warelse.

— Jag skall gå och säga till min mor, sade den unga flickan sedan hon uppsamlat alla nyhtan och spolar.

— Hon lär troligen ej neka mig taf öfwer hufwudet, sade Herman leende.

— Det gör hon wisst icke. Så war ej min mening heller swarade flickan. Jag wille blott tillsäga henne, att wi hade fremmande och att edra kläder måtte bli torfabe.

Herman följde med ögonen den smidiga lätta gestalten och begagnade sig sedan af hennes främwaro för att mönstra rummet och deraf göra sina slutfatser rörande des egare.

Allting war så enkelt och tarfligt som möjligt, men ordentligt och snyggt. Den hwitmurade spifeln war fylld med friska björklöf bland hvars grönska de här och der insuckna blommorna lysse helt prydligt. Möblerna woro simpla trädstolar målade med hwit oljefärg. Gardinerne hemwäfsda, men snöhwita. Det enda som vittnade om någon slags grannlåt war ett särdeles wackert litet sybord af blank mahogny, på hwilket stod en nått arbetsborg, samt en god gitarr som hängde på wäggen.

Herman hade ej haft lång stund att göra sina reflexioner. Den unga flickan trädde in, åtsjöld af en temligen gammal och fet liten fru, äfwen klädd i hemwäfd rock af samma wäfs som dottrens, men af modren hade ej den blomstrande flickan ärfst sina fina drag och det tjuisande behagliga wäsendet. Fru mamma war en dugtig gumma, med knubbiga kinder och liten oppnäsa. Af det långa hwita förklädet och den blanka nyckelknippan syntes att hon varit stadd i sina husmoderliga bestyr.

— Herr Stern! presenterade flickan.

— Herr Stern? Jassa, då är herrn son till majoren som bor wid posten sade gumman, fästande sina små bruna glada ögon på sin gäst. Nå då har herrn varit som barn många gånger inne hos oss och köpt smurror och pissfor.

— "Smurror och pissfor?" upprepade Herman och en doft af äfventyrets poesi började fördunsta.

— Ja, kors! Nog minns herrn swarswar Welins, der i gröna huset, hörnhuset med höga trappan? Jag känner så ackurat igen min unge herre. Barnomsstycket sitter qwar i ansigtet. Men war nu god och följ mig in i pappas rum och tag andra kläder, så så wi låta torfa de der. Marie der, ställ du i ordning kaffet. Herrn kom just lagom att få warmbrödd.

Det gröna huset med höga trappan och swarswarestycken, ett swängande hjul, alla smurrorna, kapphåstarne och pissorna stodo lifligt för Hermans minne och något fanns deri som litet drog honom ned i profans werld från den roman som den tjugonåriga fantasien sedan gjort uppräning till. Wamsell Marie

hade också lemnat rummet och han befann sig ensam med matronan.

Då han återkom iflädd pappa Welins bästa rock, stod midt på golfwet ett inbjudande kaffebord, det hwem som helst skulle låtit sig behaga, i synnerhet då den blänkande kaffepannan lyftades af en så täck och artig wärldinna som Marie.

Den unga studenten började slå upp sin språkläda och war helt förwånad öfwer de swar han fick. I Marias wäsende röjdes en finhet och en sådan finhet som endast godt hjerta med godt hufwud i förening erhålla af en bildad uppsoftran.

Det hade också varit det wälmående borgarfolkets lust och glädje att kosta allt hwad de kunde på det enda barnets lärdom och derföre hade hon tillbringat flere år i en god skola, älskad af alla både lärare och kamrater.

Gumman satt bredwid de båda unga, lyfnande med synbart nöje till huru wäl hennes slicka talade och huru artig den wackre herrn war.

Man steg ifrån kaffebordet, kläderna woro redan torra, solen började titta fram och glittra i de mångtusende regndropparne på träd och mark, men Herman satt qwar i god ro midt emot mamsell Marie wid det lilla mahognybordet, beundrande huru flinkt hennes små täcka fingrar förde nålen upp och ned. Han bad henne sjunga, men det wille hon ej; modren förenade sina böner med hans, men förgäfwes. Gumman skulle så gerna welat stryta med sin dotters talang.

— "Nå nå wänta, hon sjunger wäl en annan gång", sade frun och blinkade helt förtroligt. Du skall icke wara så enwis Marie lilla Gudsfelos du kan både

sjunga och spela och mycket annat som wi ha kostat på dig.

Marie rodnade litet och sydde ännu fortare än förr.

— "En annan gång", hwissade det inom ynglingen. Jag kan således komma åter?

— Efter herr Stern, som sjelf sjunger och har hört så mycket wackert will höra dig, så kunde du wäl sjunga en liten stump, fortfor den enwisa modren.

— Just derföre goda mamma, swarade Marie, att han hört så mycket, förtjenar icke min ofullkomliga sång att höras.

— Det ska du då inte säga min slicka, stråddarmästar Möller — herrn känner wäl Möller? — som har varit utomlands, säger att ingen på sjelfwa theatern der utrikes sjöng så bra och galant som wår Marie; också har det kostat pappa rätt stora penningar.

Marie war synbart förlägen öfwer mammans inblandning, hon sydde på alldeles förtwifladt.

Till hennes lycka, just som gumman ämnade börja en ny harang, hördes en kärra rulla wid grinden.

— Si pappa! sade fru Welin och gick ut att taga mot sin fryntliga gubbe, som i sin stora hatt och blus med pipan i mun såg helt wälmående och treflig ut.

— När herrskapet om detta lilla täcka ställe? frågade Herman för att afbryta thfnaden.

— Min far arrenderar det på flere år, swarade Marie, det lyder under Ekö.

— Saså. Åro baronens hemkomna ännu?

— Just i går.

— Då kommer jag att ofta wandra denna wägen,

jag är mycket bekant der i huset, sönerna äro mina akademifamrater och goda wänner. Känner man-
sela dem?

— Jag har sett dem wid kyrkan ibland.

— Och fröken Emilie då? Det är ju en bra wacker flicka?

— Mycket wacker! Äfwen henne har jag sett i kyrkan.

Swarfswarmästar Welin kom in helt snarbekant och önstade gästen wälkommen, bärjade prata om wäder och wind och nyheter från staden, ty att prata war gubbens swaga sida. Sedan han fått bjuda en pipa, kom han sig riktigt i farten och då Herman slutligen fattade sin mössa och wille taga affsed, war det med knapp nöd som gubben wille blifwa af med hans trefliga sällskap.

— Inte har nu herrn så brådt till staden, sade han och stoppade ämbo hans pipa. Herrn kan så rasande många trefliga historier och nog kan jag en hop också. — Sitt nu ner ändå.

— Tusen tack! Jag måste hem, men får jag få tittar jag wäl hit någon gång.

— Om herrn får? Ja wasserra, håll till godo här, när det behagas, det är en stor heder för oss. Mycket wälkommen! Pipa och tobak finns här alltid.

Herman tog förbindligt affsed af hela familjen som ledsagade honom ut till grinden. Ännu en gång måste han wid gubbens trohjärtade handslag lofwa att komma åter.

— En tusen till pojke att wara hyggelig och glad, sade swarfswar Welin då sista skymten af Hermans ljusa rock förswann bakom stogswägen. Om du Ma-

rie hade varit en sådan der treflig fyr, det hade ändå varit bra, men bra som det är. Jag tackar vår Herre för hwad wi fått.

— Ja Herren har inte stam af hwad han gifwit, suckade frun. Nog har majorens både heder och glädje för hwad de kosta på den pojken der wid akademien, men nog stryker fyrkarne med att hålla en sådan med kläder och lärdom.

Marie sade intet, så war wanligen fallet, ty genom det att föräldrarne "kostat på henne", hade hon blifwit litet fremmande bland dem och litet slutet med hwad hon tänkte och tyckte, och kände i lusten att hon ej skulle blifwa förstådd, och derföre slöt hon inom sig mycket, en hel liten tankewerld, dit icke en annans blick ännu hade trängt in.

Det warade icke länge innan Herman Stern åter wisade sig i gubben Welins lilla sommarboning.

Han hade ett obestridligt lätt sätt att göra sig bekant och gick så in på de gamlas idéer, att han ett tu tre war deras afgjorde gunstling, fick komma och gå när han wille och behagade, men hwarje gång han war der antingen kom han ifrån eller skulle till baronens på Ekö.

Marie, som äfwen fann sig wäl i den wackra, glada ynglingens sällskap, kände dock ett wist obehag wid att se hans besök i hennes hem alltid wara en följd af dem till baronens, men huru förhållandet war i werkligheten, det hade ej Herman rätt klart för sig sjelf.

Fröken Emilie nyss kommen från pensionen i huswudstaden hade fullbordat sin bildning med en utrikes resa. Hon war en wacker, qwick och bortskämd sjuuttonårs flicka, afsjudad af far och mor och bröder.

Herman sving med henne, läste för henne, red vid hennes sida och var själen i alla de glada upptåg hvarmed den talrikt församlade ungdomen fördröf den wackra sommaren.

Hemma hette det alltid: "Jag skall ut till Ekö." Besöket hos swarfwär Welins hade han berättat alldeles knapphändigt, men nog måste han inom sig medgifwa, att han rätt gern förnyade detta besök och att Marie war ej allenast en wacker och behaglig flicka, utan äfwen en tänkande, förståndig och god warelse.

Fröken Emilies nycker skiftade som wädrer, men woro alla förtjusande i de förtjustas ögon och Herman war förtjust, det kunde alla se, det måste han själf medgifwa och likwäl kunde han lika litet förneka den ljuswa känsla som Marie ingaf.

På herregården war en afton stor bal. Allt war ståtligt och muntert, det war fröken Emilies födelsedag man firade och Herman hade skrifwit verser och hållit tal och blifwit tackad derför med adra ljuswaste leenden och ord. Han war lycklig som en gud hela dagen och hade hjudit upp Emilie till twenne danser om qwällen, flere wågade han ej lägga beslag på. Och qwällen kom och med den gäster från staden och kringliggande egendommar.

Det händer ofta att en wif slags antipathi finnes mellan unga militärer och civila, att de ej rätt kunna fördraga hwarann. Bland balens kavaljerer framträd onelligen en ung, lång och wacker artilleriofficer i sin blänkande uniform; hans behagliga utseende, hans lätta sällskapston, allt forade honom från första stunden till damernas gunstling och det war med kofande harm som Herman såg denna mustascherade Abonis bestän-

digt wid Emilies sida, såg honom lyckas att wäcka hennes intresse, aflöcka henne de gladaste leenden och artigaste uppmärksamhet.

Den andra af de Herman bewiljade danserna war uppspelad. Han närmade sig henne och den wacker löjtnanten.

— Der ser ni själf, sade Emilie och wifade på Herman. Jag är werkligen uppbjuden.

— Och det är andra gången i afton ni lyckliggör samma kavaljer. Ni skall wara rättwis i utdelandet af edra gracer, min fröken. Men kanske har han särskildt gjort sig förtjent af er nåd? sade löjtnanten swängande sin lorgnette.

— Det är just fallet, swarade Emilie. Herr Stern har hållit tal till min ära och har defutom skrifwit mig de wackeraste verser.

— Intet annat än det, det gör wäl hwem som helst till er ära. Och derföre att han skrifwit hwad alla andra tänkt, skall han wara berättigad till twenne danser?

— Just derföre.

— Men om nu jag också skrifwit?

— Ni?

— Men ej wågat framlemna —

— Är det möjligt?

— Ja, det är werkligen så.

— Och ni skulle werkligen wara så blygsam?

— Jag skulle kanske ej warit det, om jag wetat att min belöning blifwit en dans med er; nu är ni ju uppbjuden för hela aftonen.

— Man spelar upp, sade Herman helt otålig wid

att afhära sin rival och finna att han wisat större blygsamhet.

— Ni måste wisa mig werferne, sade Emilie, som war smickrad af all slags hyllning.

— Swarföre skulle jag göra det? De tala hjer-tats språk och det blir så ofta oförstådt.

— Men jag will se dem! Jag ber er derom. Jag får dem ju?

— Om jag får en dans, blott en enda?

— Wasferra! sade Emilie otålig.

— En enda dans då?

— Kaufte löjtnanten går att hemta sitt opus me-dan ni dansar med mig, sade Herman med en för-krossande blick på officeren, som rodnade wid studen-tens djerskhet och hans öfwerfittareton, men med werlds-männens fansade köld swarade han helt lugn sin häf-tige medtäflare.

— Jag är ingalunda en af dem som äro angeläg-na att föra min wara till torgs och är ej angelägen att täfla med födelsedagsrimmare; men om fröken Emilie så befäller, lemnar jag gerna åt henne den lilla lyckönskan jag nedskrifwit.

— Och till belöning, sade Emilie, dansar jag med er och icke med herr Stern. Ni ha båda kommit ihåg mig, jag måste wara rättwis.

— Ert löfte! sade Herman stolt.

— Upphyller jag en annan gång. Ni finner wäl att jag nu handlar rätt?

Fröken Emilie lade sin hand på löjtnantens arm och wandrade ut i danssalen.

Herman wille öfwäwas af harm och förargelse.

Han störtade utur salen och ned i parken. Samner-ligen hade han ansett sin talang att rimma litet så-som ett privilegium uteslutande tillkommande de lärde wid högskolan och wisst icke så profant att en wanlig löjtnant skulle ega det. Den unge Apollosonen hade funderat i weskotal på sitt qwäde och förstört en half bok papper till konsepter och en hel nattis ro till det stultiga utförandet och nu wägade löjtnanten, den oin-wigde, från Barnasfen så stiljde Martisdyrkaren, sä-ga att hwem som helst kunde smida rim.

Herman skyndade framåt med brådfkande steg, hwil-ka af gammal wana riktades åt den wälbekanta stogs-wägen som ledde till swarfwarens lilla lanthus. Ju närmare han kom, desto mera lade sig stormen inom honom. Han längtade att träffa den glada ofonstlade Marie, han satte henne högst af allt i sin fantasi, kausse äfwen för att något hämnas på Emilie.

Lyst och obemärkt hann han in i förstugan och stan-nade nu lifsom första gången förtrollad af den klara sången från kammaren. Den tjugusande ungdomliga rö-sten lät nu så wemodigt swärinist, det nästan fanns tårar deri och aldrig hade han förr funnit så mycken skönhet i den enkla wisan:

"Om dagen wid mitt arbete är du uti mitt sinn",
"Om natten när jag sofwer är du uti min dröm."

Då Herman plöftligt wisade sig i dörren uppsteg Marie, rodnade som en ros och stammade förlägen något om att far och mor varit in till staden.

Så mycket bättre tänkte Herman och kunde ej fullt bemästra den glädje han härwid erfor.

Der stodo de midtemot hwarann de båda unga. Hans blickar öfwerforo med hänförelse den wackra slic-

kans gestalt, hennes sänktes förlägna mot golfwet under det att kindens rosor började brinna allt mera och mera glöddande.

— Ni ber mig icke ens sitta ned Marie. Vill ni då att jag skall gå min väg?

Intet svar.

— Således för ni bort den som wandrat från dans och nöje, blott för att få se er en enda lycklig minut, ni är hård mot er vän Marie och jag skall gå efter jag är så föga välkommen.

Marie slog upp sina blöga ofkyldiga ögon och fäste dem frågande på honom.

— Och ni har werkligen lemnat all lustbarheten derborta för att — för att — komma hit till — oh? stammade hon nästan glad.

— Ja, för att få se er Marie. Säg, skall jag gå? Får jag stanna?

Marie satte sig åter ned. Herman tog detta som ett tecken gynnligt för sig och satte sig på andra stolen wid det lilla slybordet.

Båda tego en stund. Maries stackars lilla hjerta klappade så wälsamt, att dess slag woro hörbara och handen hvarmed hon försökte föra nålen darrade.

Det war Herman som bröt den plågsamt ljuswa tystnaden.

— Säg mig Marie, bad han. Hvem är det som är "uti ditt sinn" om dagen wid arbetet och sedan i nattens dröm? Säg mig det söta Marie?

— Det står så i wisan blott.

— Blott i wisan?

— Ja. Huru så?

— Du sjöng som hade du känt hwad wisans ord talade. Ack, huru lycklig är icke den som får wara i ditt ofskuldsrena sinne och dina drömmar. Hvem får det Marie?

— Ingen!

— Du narras Marie! Säg mig söta, snälla Marie, hwem får det?

Herman hade stigit upp och fattat båda hennes händer och blickade henne in i de klara ögonen.

— Hvem får det? frågade han och tryckte de små händerna intill sig.

Lärarne kommo fram i hennes blickar och glimmade genom de sänkta ögonfransarna.

— Hvem? Säg mig det Marie? bad han och kyfte hennes händer.

— Du, hwislade det stackars barnet, men slet sig lös och gömde hufvudet i de frigjorda händerne.

— Jag! Tack Marie!

Han kunde ej nog betrakta den darrande flickan.

— Gå nu, gå ditbort igen! bad hon ängsligt. Ack, att far och mor äro berta.

— War icke rädd Marie, sade Herman. Jag skall lyda, jag skall gå, jag skall göra allt hwad du vill, söta älskade Marie. Se jag går ju! Säg blott om igen, hvem tänker du på om dagen och i drömmen?

— På — dig. Gå nu, gå!

Herman fattade ännu en gång hennes små mjuka fingrar, ehuru motsträfwiga de woro och kyfte dem änto innan han flyndade bort.

Åstonen war blid och herrlig, stogen doftade och sog-

larne sjöngo, och i doft och toner förnam Herman blott en bild, ett ljud: Marie.

Man höll som bäst på att dansa då Herman återkom till Ekö. Han stannade utanför, tveksam att blanda sig in i den stojande mängden, och han hade nog af sina egna tankar, hwilka ännu icke undergått sunda förnuftets kallbad, utan blott sysselsatte sig med den första kärlekens ljuswa orebiga dröm.

— Se der är rymmaren! sade en af husets söner och slog drömmaren på axeln. Svar håller du hus, Herman? Här har jag sprungit och sött dig öfverallt. Svar har du varit?

— Jag har tagit mig en promenad, det är så wacker wäder.

— Är du klok, du? Du springer ju från dans och sällskap ut i wilda flogen; antingen är du litet wriden eller mycket kär, troligen båda delarne. Kom nu in bara, hon har varit rysligt orolig öfwer din frånvaro.

— Hvem?

— Emilie, min syster. Tror du ej att jag begriper?

— Du mishtar dig.

— Wißt icke. Hon har stickat mig ut att se efter dig, fastän hon naturligtwis ej wille att jag skulle få här berätta det. Kom nu bara in och wisa dig.

Herman blef med halft wäld förb in i salen; han skulle hellre welat stanna derute, ty der tycktes det honom som stode Marias bild bättre för hans fantasi bland blommor och träden; inne i den granna festsalen slydde den bort.

— Svar har ni hållit hus? frågade Emilie och

slog till Herman med blomsterbuketten. Säg, hwar har ni varit? Nere wid stranden kanske?

— För att se efter om der war djupt nog att dränka mig? sporde Herman leende. Nej, min fröken, jag har gjort en promenad genom den vackra flogen. Nå, har ni fått löjtnantens poetiska fantasier?

Emilie pekade på ett sammanrulladt papper, fästadt i slärpet.

— Will ni läsa? frågade hon.

— Nå ja! Svarför ej, men är ni discret som tillåter mig?

— Se der, tag dem och läs!

Fröken Emilie smög papperet i hans hand.

— Kors, när jag rätt tänker på salen, har jag en wals ledig, sade hon helt wårdslöst.

— Det blir en wälkommen öfverraskning för många af de dansande kavaljererne; det will säga för dem som icke tröttat sig wid flogspromenad.

Fröken Emilie blef blossande röd. Han wille således icke dansa med henne — och hon hade bittert ångrat sin förolämpning mot honom, den han sjelf genom sin ohöflighet mot löjtnanten gjorde något ursäktad i hennes eget tycke.

Herman smög sig bort och gick in i ett rum, skildt från salen; der satte han sig ned och uppreklade helt likgiltigt löjtnantens poem, men huru förwånad blef han icke wid dess genomläsande! Det war enkelt, behagligt, wida ledigare än hans eget, på hwilket han nedlagt så mycken müda, detta tycktes utan allt slags besvär ha flutit ur pennan.

Den unge mannen satt länge och samlade sina tan-

kar. Förståndet hade wafnat och talade till ungdoms-känslan, så mycket det får och kan tala wid de åren. Han började reban önska det han icke i afton hade gått till swarfwar Welins. Hur skulle hans roman med Marie slutas? Men hoppet, som är ungdomens wän, höll fram sin trolspegel, i hwilken alla kanti-gheter synas så jemna, och han förskönt åter i sin första kärleks dröm.

Gästerna hade nästan förswunnit från den nyhå befolkade boningen. Herman skulle stanna qwar och tänkte begifwa sig in i ett rum, der några af natt-gästerna tömde ännu ett glas med wårdarne och pratade wid cigarren. Då han genomgick ett af förma-ken stubsfade han wid åsynen af fröken Emilie, som, helt trött, ja nästan med en sorgsen mine i sitt täcka ansigte, hade slagit sig ned i en stor hwilstol.

Det lilla groll Herman känt mot henne hade alldeles förswunnit, löjtnantens triumf med poemet hade stämt hans själ wekare och böjd till förfoning, han närmade sig Emilie och räckte henne verserne.

— Jag tackar, sade han, de äro i sanning bra, långt bättre än mina. Ni gjorde rätt, fröken Emilie, att belöna honom, jag är en egenkär narr som för-tjenade mitt öde.

Emilie såg ned mot golvvet utan att swara.

— Förlåt mig fröken, fortfor Herman. Vi äro ju wänner som förr, icke sannt? Jag kan i afton omöjligt känna misnöje med någon.

— Swarföre det?

— Emedan jag känner mig lycklig, mycket lycklig, fröken.

— Lycklig? Och jag känner mig så litet lycklig.

— Ni? Swad kan ni begära mera? Hela denna glada fest war ju en hyllning för er. Alla sira er. Edra närmaste älska er och wilja göra allt för ert wälbesinnande. Swad will ni mera?

Emilie drog de långa ljusa lockarne litt en slöja för ögonen, hon wille ej wisa att i dem fanns tårar, men rösten förrådde det ändå.

— Fröken Emilie! Ni gråter? Säg mig hwarföre?

— Ni lär wißt icke bry er derom, ni.

— Jag? So wid Gud! Säg mig, hwad fattas er?

— Det grämer mig — att ni är så nöjd, så lycklig, enligt hwad ni sade.

— Kan det göra fröken Emilie ledsen? Det är åtminstone ej kristligt.

— Ser ni, Herman, hwissade den unga flickan, jag har försökt att förarga er, att reta er; jag wille så gerna, så gerna se er ond på mig. Det är ett troll inom mig som har mig att wilja förarga menniskor. Men jag skall säga er, det är högst få som jag bryr mig om att retas med.

— Det är således en utmärkelse?

— Swarföre icke? Det är ett bewis på att desja så icke äro mig likgiltiga. Nu wille jag så innerli-gen gerna göra er ledsen, men ni anser det wara en sådan småsak att ni ej ens fäster er derwid.

— Om jag ej hade fäst mig derwid, skulle jag ej lemnat dansen.

— Och ert sinne blef genast lugnt. Wet ni att löjtnanten skulle blifwit alldeles utom sig, men honom bryr jag mig icke om att förarga, icke ens en sekund. Jag kan ej med honom, lika litet som med de andra.

— Men mig, Emilie? skulle ni vilja sätta mig framför någon af dessa granna uniformerade herrarne?

— Er? Jag skulle vilja reta er så att ni skulle falla på knä för att få mig riktigt god igen.

Emilie rodnade som en ros öfwer de alltför hastigt utsagda orden, och med händerna för det blöfsande ansigtet sprang hon ut ur rummet från Hermans förtjusna swar.

Han blickade efter den bortilande sylfiden med lycklig triumfators mine och böjde sig ned och upptog hennes näsduk och löjtnantens verser, dem hon i hastigheten fällde på golfwet.

Underliga woro de tankar som sysselsatte hans själ denna afton. Han tänkte på Marie, den lilla blyga sfogsblomman. Hon förefom honom nästan helgonlik då han mindes hennes blyga ostyldiga tårar, hennes ångest att wara ensam. Sfogsblomman hade en doft af renhet och ofskuld som ingaf honom wördnad, det war ett helgerån att andas på dess skära blad.

Emilies tårar tillfredsställde hans fäsfånga. Han kände stolthet, icke förebråelse att hafwa framkallat dem. Han tänkte på de många gånger han, då ingen medtäflare war närwarande, rönt flere små hnnestprof af henne, men en stund derefter med harmen lokande inem sitt bröst sett sig alldeles bortglömd då någon annan kommit . . . och nu hade hon sjelf bekännt att hon wille reta honom för att sedan få förlåta . . . hon hade gråtit öfwer hans köld . . . de tårarne föllo som olja på egenkärlekens och stolthetens eld.

Emilies fina kammarduksnäsduk betraktades med triumf och värme. Den doftade af parfym, den

war kantad med dyrbara spetsar, den bar hennes namn under en högwälboren krona, hon hade flögat öfwer sitt wackra ansigte dermed — Herman förde den till sina glöddande kinder. Han jemförde den enkla Marie, swartswarn Welins dotter från det gröna trädduset, med den fina eleganta Emilie, dotter till baronen på stora Ek. Gud wet hwad berufande som låg i den ljusliga, starka wällukten af den aristokratiska näsduken, men rikedomens och lyrens behag förefommo honom wida mera förtrollande än "en koja och ett hjerta."

Sela natten drömde han om båda sina flammor. Ån dansade han med den ena än med den andra, men led af striden mellan de två.

Under strid mellan de båda förswunno de dagar som återstodo Herman innan han skulle återresa till universitetet.

Emilie hade tusende förtjusande nycker och kände i grund den konsten att med rosenbojor fängsla sina lyckliga slafwar. Mången gång då fremmande hade insjunnit sig i det friherrliga huset företog sig den unga fröken, antingen drifwen af begäret att plåga den stackars Herman eller också war det någon af det mångstiftande thyckets facetter som gerna upptog den nya bilden, att uppfånga densamma för en stund. Wid sådana tillfällen blef Herman särad och wred, och den tådda Marie stod för hans tankar som en engel; han tog wägen genom sfogen till den lilla sommarboningen, men sedan den der balastonen hade han aldrig haft lyckan att träffa henne ensam. Hon thycktes tillochmed undwika hwarje mellan fyra ögon, ty när modren gick

ut, gjorde flickan sig alltid ärende att lemna rummet. Att hon hade honom kär, det förrådde likväl den barrande handen och den höga purpurn på hennes kind då han steg in i rummet.

Ofta hände att Emilie gaf honom en lysande upprättelse för den lidna oförrätten och han glömde allt för henne.

Dagen för vår studiosus' resa var redan utfatt. Föregående afton skulle en publik bal hållas i staden och detta tillfälle kunde ej försummas.

Herman skulle afsläga sitt affedsbeföl på Ekö, men styrde färdan först till swarwaren Welins; han ville se Marie och säga dem alla ett hjertligt farväl.

Maries röst ljöd wemobigt ända ut på gården.

— Ah! tänkte Herman. Hon är ensam emedan hon sjunger, det är hennes wana.

Marie war werkligen allena, ifrigt slysselsatt med att sy på en stir hwit klädning.

Hon blef både glad och förlägen öfwer att se Herman och berättade att hennes far och mor woro inresta till staden för att handla en ny mössa åt frun, men att de snart skulle wara åter.

— Jag sitter ned så länge, sade Herman, jag måste nödwändigt säga dem farväl.

— Ni... ni skall således resa?

— Ja, i öfwer morgon.

Marie styndade med bömnen, men tråden gick af gång efter gång.

— Och, när kommer ni åter? frågade hon slutligen.

— Jag wet icke, Marie!

— Jag wet dock hurudan ni kommer åter.

— Hurudan kommer jag då?

— Fjörändrad, herr Stern. Ni skall då ej wilja känna oss mera. Ni kommer åter för att förlofwa er med en rik och wacker fröken, om ni ej redan är förlofwad... men är ni det herr Stern, då — må himlen förlåta er att ni någonsin kom i min dröm, att ni lockade mig att bekänna det. Ni har då handlat hjertligt mot mig, men nedrigt mot er fästnös.

— Jag eger ingen fästnös, Marie. Jag är ingen skyldig min tro. Jag älskar allt det sköna och rena här i werlden och derföre kan jag icke annat än älska dig. Lycklig jag, så länge jag får bo i din ofskuldsrena dröm och får ibland en wänlig hägkomstanke af dig.

— Hwad skulle ni bry er derom? Så fort jag sagt er farväl är jag också glömd. Men måhända tänker ni: "den der Marie som war nog ensaldig att tro mig" och ni strattar deråt kauske?

— Huru har ni fått så dåliga tankar om mig sedan i förrgår?

— Jag skall säga er det, herr Stern. Far kom ut och berättade om att man sagt att ni skulle wara förlofwad med fröken på Ekö, och mor talade sedan så mycket om huru de fina herrarne tro sig kunna handla huru de behaga mot dem som ej äro af deras klass.

— Och hwad sade Marie?

— Jag försvarade er, men jag kände i mitt hjerta bitterhet mot er. Swarföre skulle ni, om ni derborta egde en wacker fästnös, någonsin besöka oss, hwar-

före skulle ni säga mig hvad ni sagt? Om så är, då är ni den lättfinnigaste person som finnes och hvarje flicka för god åt er.

— Och detta har ni kunnat tro Marie? Då håller ni icke af mig.

Herman wille fatta flickans hand men hon drog den bort och fästade sina allwarliga ögon på honom med en blick så förebrående att han sänkte sin mot golfwet.

— Jag skulle wilja en sak sade Marie med fast röst, nemligen att om ni någon gång, sedan wi sagt hwarann farväl, påminde er mig, det då stebde med aktning och wänskap. War ej annorlunda mot mig nu än ni skulle wara om er fästnös wore närwarande.

Herman fick knappast börja sin förklaring, innan swarfwarens schäs körde in på gården med det wärda paret.

Fruen war i början litet sluten och brydde Herman, men blef snart blid igen, då hon hörde hans motsägelser och såg hans artiga sätt.

— Wi ha tänkt oss upp på den der balen i morgon, sade hon förtroligt, det är för Marias skull, hon har aldrig varit med om slitt. Tycker icke herr Stern att wi göra rätt deri.

— So, wisserligen.

— Men flickungen will inte gerna dit, hon. Hon är rädd för de der förnåma damerna och herrarne, att de skola se suedt på henne, men jag säger, att en ann är så god som en ann och att då pappa ingen frykt är skyldig utan twärtom har samlat litet, som hon en gång får godt af, så behöfwer man ej stämmas för att wara med folk.

Marie började att wrida sig af och an på stolen; fruns argumenter syntes alltid plåga henne.

— Jag sade henne, fortfor gummian, der är ju herr Stern, han måtte wäl känna dig så wäl der som här hemma. Nå, inte är det farligt att jag talar om mina egna ord, Marie lilla. Hon trodde, ska jag säga, att det skulle genera herrn att wara befant med oss.

— Ja, jag trodde så, inföll Marie . . . Och om ni aldrig så bjöd upp mig, skulle jag ej dansa med er.

— Ni skulle då förolämpa mig, mamsell Marie. Wi skola icke stikjas som onämner. Nu skall jag sjunga för er, under det ni slutar er klädning.

Herman tog gitarrn och började sjunga

"Litet snabb ibland

"Skadar intet grand

"Blott man älskar hwarann."

Fru Welin gick ut under sången och Marias blickar blefwo allt mer och mer lugna. Herman såg på henne så hjertligen att hon slutligen glömde allt ondt om honom som bott i hennes hjerta och sjöng med:

"Kärlek och tro

"smeka det till ro,

"smeka det till ro helt snart."

Det war sent då Herman kom till Ekö. Fröken Emilie wiste icke om hon wille fara på balen, ehuru både Herman och ett par andra unga herrar sökte öfvertala henne dertill. Slutligen sade hon att det kanske kunde roa henne att se huru de små mamsellerna hoppade, och hon lofwade komma.

Societetsfalen i den lilla goda staden war bländande ljus och orkestern började stämma. Fruarne

lutto i stiel parad kring väggarne och de unga damerne stodo med hoppfulla, men klappande hjertan i en flock wäntande på hwad som komma skulle.

Då Herman trädde in, bemärkte han genast Emilie, bländande wacker i sin dyrbara baldrägt och redan omgifwen af ett halst bussin uniformer. Hon helsade temligen liknöjdt på den unge studenten. Han styrde sina steg ned åt salen, der han såg Marie sitta bredwid sin mor, som såg helt betungad ut af den owanliga stäten att bära sidenklädning och mössa med blommor i; gubben Welin, lika fremmande i sin swarta frack och pappersthywa hwita halsduk, stod, oupphörligt borstande sin hatt, bredwid fru och dotter; tillochmed lilla Marie syntes beswärad, ja, hon war nästan blek, ehuru hon bordt inhemta af sin spegel att hon war rätt intagande i den nya hwita klädningen, utan alla andra prydnader än en bouquette hwita roser wid skärpet.

Musiken började.

Herman gick att söka sig vis-à-vis och sedan bugade han sig för fröken Emilie, som såde honom att han kom för sent.

Marie darrade då Herman styrde sina steg åt den sida, der hon satt. Han bugade sig artigt och bad henne dansa med sig. Fru Welin såg mätta belåten ut och slötade dotterns klädning under förebräelse att hon satt sig och ej stått som de andra.

Herman förde sin dame längst fram på premier, der han dansade emot sin rival, artilleristen, som dansade med Emilie.

Wisserligen war Marie litet förlägen i början, men Hermans wänliga ord, den wackra musiken och

den glada skaran verkade snart behagligt på hennes sinnesstämning; hon swäfwade lätt som en fjävil fram på det blanka golfwet, och mången blick följde den täcka, men för de flesta obekanta danserflan.

När dansen war slut och Marie åter på sin plats, ropade Emilie Herman till sig och frågade med hwem han hade dansat.

— Med mamsell Welin, blef swaret.

— Mamsell Welin? Swar är hon kommen ifrån?

— Hennes far är swarsware här i staden.

— Jusfement, såde Emilie leende och wiftade med den granna solfjäbern, han lagar paraplyer och parasoller. Nå, hon swängde ju lika lätt och fort som en af sin pappas snurror och är lika smal och nått som en af de grannaste dockorna i hans märknadsstånd . . . Rätt söt är hon. Swar har ni gjort hennes bekantskap?

— I hennes hem.

— Hade ert paraply gått sönder?

— Nej; hämbelsen förde mig dit och jag fann dem wara goda, enkla och wänliga menniskor. Flickan är rätt täck och dansar som hade hon öfwat sig i de största salonger.

— Ah, jag påminner mig, utropade Emilie leende, de arrendera en liten lägenhet under Ek. Ni har träffat henne under edra många botaniska excursioner, det är en liten Linnea från skogen.

— Som wägar stiga fram bland de ädla, högförnäma rosorna, inföll Herman. Ni har annars rätt min fröken; hon är en blyg Linnea.

— Lycka till, herr amatör! hwiskade Emilie, i det hon gaf handen åt en bugande kavaljer.

Herman tycktes ha bringat Marie god tur. Hon war ständigt uppe i dansen och såg strålande glad ut. Aldrig hade hon haft så roligt och känt sig så nöjd, och behagligare sinnesstämning kan kanske icke gifwas, än den en ung flicka erfar då hon wet med sig att hon är wäl klädd och onthedt och får dansa hela af-
ton; finnes det då på balen någon särskild som hon intresserar sig för, då är behaget fullkomligt och man känner nöje af att weta hans smak gillad af andra.

Emilie war icke oförsonlig denna sista afton. Hon besinnade sig och öfwerthgade sig sjelf att någon tå-
lan ej kunde uppstå mellan henne och swarswaren Welins dotter. Hon sade Herman, att då han skref till hennes bröder, skulle han ej glömma att helsa till henne.

Iman balen war slut lemnade Emilie dansen för att resa hem med sina föräldrar.

Herman följde henne ut i tamburen och hjälpte henne med påklädningen. Då han skulle swepa kappan kring henne, kom han oförstigtigt att widbröra en af de praktfulla högröda cameliorne som prydde hennes hår; den föll ned på golfwet och hon sparkade bort den med sin lilla sidenbeklädda fot, men Herman tog upp den och bad att få behålla den.

— Den är ju utan stjelf, sade Emilie. Ni kan ej sätta den i knapphållet, men will ni som min rid-
bare bära mina färger, så se der!

Emilie drog en juwelsnål ur skärpet och fästade den stjelflösa blomman på studentens frack.

Ända ned till wagnen och till sista affskedet tryckte den wackra flickan hans hand i sin . . . han kände den handtryckningen ännu sedan den friherrliga wagnen rullat bort.

Ännu skulle Herman dansa en dans med Marie innan balen tog slut. Han fann henne lika blygsam, lika enkel som alltid, ehuru hon säkert ej kunnat und-
gå att finna huru onthedt hon war af alla.

Hermans syster hade talat med henne, berättade hon och sade huru wänliga de warit emot henne och huru älskwärda hon fann dem.

Swarswar Welins, som icke egde annat ekipage än den hemgjorda schäsen, skulle lemna balen till fots. Herman ledsagade dem till det gröna hörnhuset.

Han hade hela aftonen bedt Marie om en af de hwita rosorna från hennes bouquet, men hon hade rodnande afflagit hans bön; nu wägade han framstäl-
la den till hennes mor, och fru Welin, alldeles betagen i aftonens nöjen och Marias triumf, sade att hon tyckte att Marie ej borde neka något sådant som att gifwa en gammal wisnad blomma åt den, som warit så artig mot henne.

— Ge den hela rustan om herrn will ha den fort-
satte hon. Hade herr Stern ej öfwertalat dig i går, så hade du ej gått på balen, nej, bewars — du tycker att pappa skall ha kostat på dig så mycket, utan att folk skulle få se att du wet ut och in på dig.

— Marie bröt af en liten anspråkslös blomma och gaf den åt Herman.

— Huru dags reser ni i morgon?

— Jag har beställt hästen klockan sex, svarade Herman.

Man var wid porten af Welinska huset. Gubben och gumman skakade trohjeradt hand med den unge herrn och tackade honom för sammanvaron.

Marie sade intet. Hon widrörde lätt den framräckta handen och skyndade in.

Herman inlade omsorgsfullt sina minnen från balen. Den lilla halft förwäpnade rosenknoppen doftade ännu starkt. . . . camelian war frisk och fastig, någon wälluft hade den aldrig egt, juvelnålen gnistrade mot ljusskenet. . . . han tänkte på Emilies wädra nyckfulla hufwud och de gyllne hårslätor som rosen hade prydt, han tänkte på Marias ostlydbiga hjerta, wid hwilket rosen wäpnat.

Då Herman nästa morgon förde öfwer den lilla stadens folktona gator, såg han upp till wåningen i det stora stenhus, hwari barons från Ekö hade sitt stadsqvarter. För de flesta fönsterner woro gardinerne nedfällda, i ett låg Emilies rosenröda sidenmantilj och solsjädern.

I Welinska werkstaden surrade hjulet och i ett fönster sutto gumman och hennes dotter. . . . båda helsade och winkade affted åt den bortfarande.

Ett år efter Hermans sommarwistelse i föräldrahemmet flyttade hans föräldrar till hufwudstaden, han återsåg ej sitt barndomshem förrän mångt år gått om med alla sina wexlingar.

Student Herman Stern war nu en lärjd professor. Han hade haft många flammor, men war lifwäl en gammal unglarl med kal hjesa och gulblek kind.

Werlden sade att han egde ära och lärdom, att han lefde för wetenskapen, att hon war hans brud. . . . om så war, ej gjorde hon honom lycklig — hans största lycka tycktes ligga i den kärlek hwarmed de unga wid lärosätet slöto sig till honom, de kände att under den dekorerade fracken klappade ett warmt och rent barnahjerta och i det fridfulla milda anletet stod tydligt att läsa, att han war deras wän och älskade ungdomsskaran.

Händelsen förde professor Stern till den lilla wänliga staden, der alla firade den utmärkte mannen.

Emilie fanns der ännu, gift med f. d. artilleriofficern, numera länets guvernör. Hon hade åldrats mycket, men sökte ännu att genom toilettens tillhjelp fasthålla den flyende ungdomen. Hennes äktenkap war barnlöst; dock war hennes tid fullt upptagen af tillställningar och lustbarheter; hon besydhade konster och wetenskaper och gällde för ett lärdt och öfwermåttan bildadt fruntimmer.

Svarswaren Welins gröna hörnhaus war förswunnet och i dess ställe reste sig ett wackert stenhus, hwars egare war en rik fabriksegare, salig gubben Welins måg.

"Herrskapet bo på landet", hade man swarat då professorn sökte dem.

Guvernörens gaf en stor middag för den resande på Ekö.

Friherrinnan samtalade med den lärde gästen om konst och litteratur. Det djupsinniga samtalet roade honom föga, ty wår professor war en man som ej fästade sig wid annat än det enkla, det sanna både i lifwet och i konsten; han älskade mera en enkel wisa än den grannaste bravur-aria, mera en ringa blomma

än ett helt orangeri. Hans botanik hade gjort hans lynne hjertligt och barnafrent, och rent bör hvarje hjerta blifwa som får blicka in i naturens rike.

Efter måltiden förde den artiga wärdinnan sin gäst omkring i parken för att wisa sin mans kostbara anläggningar. Professore talade om flydda tider, om balen på Ekö, om balen i staden. . . . Friherrinnan syntes ha glömt mycket af det hon benämnde deras "barndomslek", hon beundrade professors minne.

— Och jag eger ännu den wifna blonnan qwar, sade han, för att bewisa henne att han glömt ingenting.

— Ah, ni måste ha ett stort herbarium, herr professor, svarade den förnäma damen, leende. . . . Har ni någon Linnea också. . . . På den der balen war ni alldeles betagen i den der lilla mamsell Welin. . . . Har ni sett henne?

— Nej, hon lär bo på landet.

— Selt nära här intill. Hennes man, en fabriksför — tror jag — har köpt den der lilla lägenheten, som de förr hyrde, och der byggt sig en temligen wacker bostad. . . . Ni bör lyckliggöra dem med ett besök.

— Jag skall så.

— Werkligen? Jag tror uppriktigt att ni blott embarasserar dem.

— Jag will dock försöka.

Talrika gäster från staden infunno sig. Professore lemnade Emilie att stöta sin pligt som wärdinna och begaf sig på den wälkända vägen genom stogen.

Han tyckte sig känna hvarje träd, hvarje mossig sten i den swala stogen. Underliga tankar bodde inom honom. Emilie war i grund densamma: samma

nyckfulla wäsen. "Hon wille ej minnas", sade han inom sig, hon är som camelian: en praktblomma. En qwinna utan hjerta är som en blomma utan luft, hon är en grann Camelia, men en enkel Linnea är mig mera dyrbar.

Kring den täcka villan flöt sig en wacker inhägnad och rika planteringar. . . . det lilla stället war till oigenkännelighet förskönadt.

I den öppna verandan satt en fyllig, ännu ungdomlig qwinna och arbetade under det att en stojande barnskara lekte kring en stark, kraftfull man, som med grindens öppnande stannade med leken och gick emot den kommande.

Professore sade sitt namn och snart räddes honom wärdens hand till ett redligt handslag.

— Maria, sthnda dig hit hustru, så får du se hwem som besöker oss, ropade han.

Maria kastade skynnen bort och gick fram till männen. Hon war glad öfwer återseendet och hon dolde icke sin glädje.

Den fina, spensliga Marie Welin war nu en wacker, något korpulent matrona med glada wälwilliga drag. Hon sthndade att wisa sina fina små, att föra sin käre gäst omkring. Hon berättade honom huru hon af tidningarne sett honom berömmas, huru det gjort henne glädje och huru ofta hon talat med sin man om honom.

Maries make war en vänlig, fristinnad och bildad man, med hwilken professoren snart fann sig wäl.

— Jag tror att professoren war hennes första slamma, sade fabriksbren strattande; nu har jag längesedan slagit både professoren och andra ur brädet.

Seban man slagit sig till ro i verandan och Marie utburit pipa och glas till herrarne, började hon muntert språka med professorn; hon talade om sina aflidna föräldrar och allt som passerat, om sin man, sina barn och den samma enkla lycka som blifwit hennes lott.

Han skulle gerna ha suttit der hela aftonen hos de glada, enkla människorna, men han måste wända åter till Ekö, dit man bjudit folk från hela trakten.

Fabrikören följde med genom skogen. Ehuru så fåga bekanta, hade de båda männen rätt mycket att tala om. Professorn lofwade att blifwa deras gäst ett par dagar.

När det ljusstinrande Ekö låg framför dem, tog fabrikören affked och tillade stämtande: "Jag är ej jaloux, min Marias kärlek känner jag. Kom snart till oss."

Professorn fortsatte wägen fram under tankar på Camelian och Linnean. Han hade en gång twelat i walet mellan dem båda och walt ingen, men hwem som bäst war wärd ett hjerta, det kände han nu. För Emilie kände han ej ens intresse, för Marie en innerlig wänskap, och denna kan ega samma egenkap som den gamla kärleken: "att icke rosta"; och en kärlek, hwars föremål är den wärd, blir efter tidernas lopp — en warm wänskap . . . Han hade flammat för mången, dessa båda woro de första, och det första eger ofta för minnet ett särskildt intresse. Den gamle professorn gjorde sina reflektioner öfwer det mångskiftande människohjertat, och resultatet deraf war: att det blir sällan werklighet af studentens flammor.

